BRANDON
SANDERSON
VZDOROVITÍ

Vzdorovití

Vyšlo také v tištěné verzi

Brandon Sanderson

Vzdorovití – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VZDOROVITÍ

BRANDON SANDERSON

TALPRESS

Tato kniha je fikce.
Jména, názvy, postavy a události jsou buď produktem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.
Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími, či mrtvými, událostmi nebo lokalitami jsou čistě náhodné.

Text copyright © 2023 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Interior illustrations by Ben McSweeney and Hayley Lazo © 2023 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Jacket art © 2023 by Charlie Bowater
All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Translation © 2024 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné verze 978-80-7197-847-3
ISBN e-knihy 978-80-7197-856-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7197-856-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7197-856-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro Karu,
která předává mé knihy světu.

PŘEDMLUVA

Vznášela jsem se v prázdnotě ničeho.

A měla pocit, že sem patřím.

Zvláštní pocit. Byla jsem stvoření z masa a krve. *Věděla* jsem to. Jenže má duše – přinejmenším její část – se tu cítila stále víc doma. V rozlehlé prázdnotě času bez významu. V území nikoho.

Byla jsem osoba dvou světů. Spensa, dívka z Detritu, válečnice. Chet, pátrač, bytost mimo prostor a čas. Stali jsme se jedním.

Stala se z nás zbraň.

Pořád jsem netušila, jak to funguje. Ale měla jsem nějakou vazbu na tohle místo, které, jak jsem se domnívala, mi dovolí zaútočit na pátrače. Na ty děsivé, zvláštní bytosti, které ničily planety a ohrožovaly mou realitu. Dokázala jsem jim *ublížit*. Ještě jsem nevěděla jak, ale ta věc, kterou jsem se stala… je dokáže *zničit*.

Měli ze mě strach. A tak se ukryli.

Jak se můžou ukrýt? přemýšlela jsem. *Tady je čas i prostor jeden jediný bod.*

Dívají se dovnitř, odpověděl Chet. Je součástí mé duše, ano, ale pořád jsme dva jednotlivci. Už je to déle než týden, co jsem se vrátila z území nikoho, a pořád se učím, jak tohle všechno funguje. Od svého návratu se ale pořád víc cítím být sama sebou.

Nechápu to, poslala jsem mu.

Nemáme těla, vysvětloval Chet. *Takže z nás vidíš jen to, čemu říkáš oči – když se díváme. Je to složité… protože světlo je viditelné, jen když s ním vstoupíš do interakce, když ti dopadne do očí. Proto o nás víš jen tehdy, když my víme o tobě.*

Jo. Asi ho mám připnutého k duši – a možná i cítím, jako bych k téhle prázdnotě patřila – ale pořád mi drtí mozek hromada myšlenek.

Jak s nimi můžeme bojovat? zeptala jsem se.

Nemám tušení, odpověděl. *Musíme se učit. Nestačí pro tuhle chvíli, že z nás mají strach?*

Mělo by. Ale něco mě v tomhle směru trápilo. Cosi kolem jejich strachu, co jsem ještě nedokázala tak úplně vysvětlit. Takže jsem momentálně tápala a přemýšlela. Dělala si starosti a nebyla schopná vysvětlit proč. Sama. V prostoru, který byl zabydlený tisícovkami, miliony mých nepřátel.

M-Bote? pomyslela jsem si a rozprostřela své cytonické smysly.

Bez odpovědi. Nevěděla jsem, co se mu stalo. Chet říkal, že nějak přežil, ale i když jsem ho od svého návratu každý den hledala – vracela se s pomocí cytonické mentální projekce sem do území nikoho – nepodařilo se mi najít po svém příteli ani stopu. Po lodi, kterou jsem kdysi létala, po pátrači v embryu.

S povzdechem jsem se pustila do experimentování se svými schopnostmi. Splynutí s pátračem mě změnilo ve dvou podstatných rovinách. Za prvé, v mé blízkosti se hranice mezi územím někoho a nikoho zdála tak nějak… tenčí. Za druhé, měla jsem napojení na pátrače – a na ostatní. Dokázala jsem mnohem snáz vstupovat do jejich myslí. Cítila jsem jednodušeji jejich emoce.

Tady, v území nikoho, čas nic neznamenal. Ovšem každá osoba, která sem vstoupila, s sebou přinesla něco málo *území někoho*. Zanechala otisk, něco jako obrázek. Na mé cestě se mi dařilo dotýkat se podobných obrázků, které tu byly záměrně ponechány pro mě. Teď jsem začínala vnímat záblesky obrázků zanechaných *bez úmyslu*. Stopy toho, co zažívali mí přátelé, když jsem byla pryč.

Jakmile jsem rozprostřela mysl, našla jsem obrázky. Otisky. Zbytkové množství emocí a zážitků, které tu zůstaly poté, co mí přátelé provedli hyperskok do území nikoho a zpátky. Chlebové drobečky, co mi pomáhaly vnímat jejich prožitky z doby, kdy jsem tu nebyla. Oni mi to samozřejmě vyprávěli, ale teď jsem to i *viděla*.

Viděla jsem jejich paniku, když jsem zmizela, abych se vydala na Výhled na hvězdy. Viděla jsem, jak se spřátelili s Alanik, mimozemšťankou s fialovou pletí, která na Detritu havarovala. Spolu s ní

se nakonec vydali zachránit svět před Nejvyšší instancí, když přesvědčili obyvatelstvo jedné malé planety o tom, jak je to důležité.

Viděla jsem Národní shromáždění, politické vůdce svého lidu, jak se snaží uzavřít dohodu s nepřítelem. A viděla i tragickou zradu, když Winzik zákeřně proměnil jejich jednání v past – zosnoval výbuch, který většinu našich vůdců zabil. Viděla jsem babču a Cobba, kteří zmizeli v území nikoho, když využili pro záchranu svůj dar – a viděla jsem, jak tam zůstali uvěznění.

A nakonec jsem viděla kitseny. Malé, liškám podobné mimozemšťany, kteří chodili po dvou a jejichž celá planety se octla v nebezpečí, když se Nejvyšší instance rozhodla zaútočit. Viděla jsem, co se seběhlo mezi nimi a našimi lidmi, i jak Nebeská letka odvedla těžkou práci, aby uzavřela alianci. Jorgen se přemohl a chopil se vedení nejen naší letky, ale celé armády. S pomocí svých schopností zachránil nejen babču a Cobba, ale i kitsenské cytoniky, kteří zůstali po celá staletí zavření v interdimenzionálním vězení.

Byly to jen útržky – viditelné pouze díky mým hlubokým vazbám na mé přátele. Když jsem se pokusila využít tytéž schopnosti, abych špehovala nepřátele, neviděla jsem nic. Ovšem tyhle obrazy mi pomohly zaplnit mezery, které vznikly, když jsem tu nebyla, a současně ve mně vyvolaly lítost. Protože jsem tu nebyla, abych pomohla. Protože oni se toho museli tolik naučit, tolik dokázat, a já jsem zůstala pouhou pozorovatelkou jejich životů.

To, cos dělala, bylo důležité, ozval se Chet. Přikývla jsem, protože jsem věděla, že má pravdu, ale i tak…

Opustila jsem území nikoho a vrátila se zpět na svůj kavalec na Detritu. Pořád jsem měla jeden problém, který svými rozměry přesahoval i mé emoční břemeno: netušila jsem, jak mi tyhle nové schopnosti pomohou porazit pátrače. Chránit před nimi svůj lid byla má práce. Proto jsem se vydala do území nikoho; měla se ze mě stát zbraň, která je dokáže porazit.

Navzdory všemu, co jsem se naučila, všemu, co jsem dokázala, jsem pořád měla pocit, že jsem hodně hloupá. Nevěděla jsem, co dělám.

Chet vibroval v mé duši způsobem, který mě uklidňoval. Dělal, co se dalo, aby mi pomohl. S heknutím jsem slezla z kavalce a pustila se do přípravy na další den. Podle všeho měl být výjimečný. Na-

štěstí jsem momentálně měla jediný úkol – zůstat na místě a tvářit se reprezentativně. Doklopýtala jsem k zrcadlu a to, co jsem v něm spatřila, *rozhodně* reprezentativní nebylo. Rozčepýřené vlasy, které jsem teď měla přes ramena. Pytlíky pod očima.

A s těma očima něco bylo, jako kdyby byly nějak posedlé. Něčím nebezpečné. A já ničemu nerozuměla.

Nerozuměla jsem sobě ani tomu, co se ze mě stalo.

Zavrtěla jsem hlavou. Vydral se mi z úst dlouhý povzdech.

Pak jsem vytáhla uniformu.

ČÁST PRVNÍ

1

O pět hodin později jsem stála na pódiu v přehlídkovém postoji.

Přežila jsem bezpočet bitev stíhacích lodí. Uprchla jsem jen o zlomek vteřiny ničivé síle biodestrukční bomby. Cestovala jsem sama do území nikoho, procházela jsem vzpomínky i moudrost dávných národů. Dívala jsem se zpříma na pátrače – děsivé tajuplné bytosti, které žijí mimo čas a prostor – střetla se s jejich očima a odmítala před nimi couvnout. Byla jsem Spensa Noční Stín, válečnice.

Což znamenalo, a já se to měla naučit, že jsem důležitý politický nástroj.

A proto dnes, místo abych někde venku bojovala, musela jsem si obléct něco méně pohodlného než leteckou kombinézu. Prsa jsem měla ověšená medailemi – byla jsem si naprosto jistá, že pro mě vynalezli i pár nových, jen abych vypadala reprezentativněji. Bez ohledu na tohle všechno se ovšem dnešní ceremoniál nekonal kvůli mně. Já, stejně jako ty medaile, jsem byla pouhá dekorace. Měla jsem dodat důvěryhodnost tomu, co se odehrává přede mnou.

Jorgen Weight byl jmenován admirálem letky Obranných sil Vzdorovitých. A protože bylo zničeno Národní shromáždění, vládlo momentálně stanné právo – což znamenalo, že admirál letky OSV byl i dočasným předsedou naší vlády. Dokud nebude určen někdo jiný.

I s těmi záblesky obrazů z období mé nepřítomnosti jsem měla pocit, že jsem mimo. Že se pořád snažím všechno zpracovat.

Jorgen se nakláněl dopředu a jeden z našich starších mu upevňoval na výložky distinkce odpovídající jeho nové hodnosti. Pak se narovnal. Když jsem se dívala na jeho výrazné a odhodlané rysy,

nikdy bych neuvěřila, že se před pár dny zhroutil a v mé náruči oplakával smrt rodičů. Oba byli v Národním shromáždění.

Jako by ve mně ještě doznívala ozvěna bolestného pláče, kterým reagoval na to, že byli zabiti tou explozí. Jak pošetilý to byl podnik. Nemohla jsem uvěřit, že se Shromáždění opravdu snažilo uzavřít mír s Nejvyšší instancí. Nakráčeli přímo do pasti. Přesto jsem jim nic nevyčítala. Ačkoliv jsem se členy Shromáždění, které jsem poznala, nikdy dobře nevycházela, kvůli Jorgenovi jsem pro ně truchlila. Byl to velký otřes pro nás všechny, nejen pro ty, kdo přišli o rodinu. Urážka obrovská jako samotná galaxie: ani jsme jim nestáli za vyjednávání.

Dlouhou a širokou halou, kde jsme se shromáždili kvůli téhle slavnostní události, se začal valit potlesk. Stála jsem stranou od pódia spolu s Kimmalyn, FM a několika dalšími významnými důstojníky OSV. Ze svého místa jsem měla hezký náhled do publika, které bylo výrazně promíchané. Navzdory tomu, co jsem sama viděla, bylo těžké uvěřit, že za mé nepřítomnosti toho mí přátele tolik dokázali. K našemu odporu se přidali dvě celé planety.

Rozsáhlejší delegaci měli kitsenové, kteří stáli na řadě vznášejících se plošin a jejichž oslavné cvrlikání zesilovaly reproduktory. Díky záchraně jejich dávno ztracených cytoniků jsme teď měli k dispozici jedince se schopnostmi podobnými těm mým. A možná ještě výraznějšími, byť se skrývaly v patnácticentimetrových huňatých tělíčkách.

Byli tu i Alaničini lidé, UrDailové – ačkoliv jich bylo méně. Měli fialovou pleť a výrazné bílé výstupky v obličejích. Ti, se kterými jsem se kdysi setkala, se ke mně chovali srdečně, ale teď jsem cítila jistý odstup. Poblíž čela jejich skupiny stála samotná Alanik. A i když mezi ní a mou letkou vzniklo pevné přátelství, vyhýbala se mému pohledu. No ano. Vydávala jsem se za ni a jejím jménem napáchala dost věcí. Ačkoliv řekla, že chápe důvod… no, asi by se mi taky nelíbilo, kdyby se někde někdo vydával za *mě*.

Jorgen stál před davem a přijímal potlesk. Podle napjatého a příliš zodpovědného pohledu jeho očí bych tipovala, že si ho podle vlastního názoru nezasluhoval. Ale byla jsem na něj hrdá, že ho ustál. Nikdy si tohle nepřál. On, stejně jako já, chtěl jen létat. Od svého návratu jsem však od něj neslyšela jedinou stížnost.

Někdo to musel udělat a převzít velení. A Jorgen byl jedním z našich nejostřílenějších a nejzkušenějších pilotů. S ohledem na jeho věk to bylo děsivé, ale bylo to tak. Potřebovali jsme ho.

Jakmile dozněl potlesk, vyštěkla FM povel a ti z nás, co stáli na pódiu, srazili paty a zasalutovali. Jorgen tohle gesto opětoval a pak vyšel na pódium, aby přednesl projev. To bylo znamení pro nás ostatní, abychom přestali salutovat, odešli do zákulisí a pak si někde našli místo k sezení.

Prchla jsem jako první, napadlo mě, že bych třeba mohla…

„Hej, Vývrtko," ozval se čísi hlas. Otočila jsem se a uviděla, jak ke mně spěchá Kimmalyn. Její dlouhé vlasy vytvářely přirozené výrazné vlny a padaly jí až na ramena. Přinutili ji, aby si připíchla skoro stejné množství medailí jako já. „Jsi v pohodě?" zajímala se. „Vypadáš rozhozeně."

„Dobrý," zabručela jsem. Obklopili nás ostatní. Najednou jsem tam jen tak stála a mlčela.

Zatroleně. Pořád nevím, jak mluvit se svými přáteli. Odkud začít, abych jim vysvětlila, čím jsem si prošla? Že mám k duši přilepeného pátrače? Že jsem viděla prapočátky cytoniky a pak se málem ztratila v místě, kde se čas třepil jako šosy starého kabátu? Že jsem se skoro rozhodla tam *zůstat* a opustit je?

„Kdybys potřebovala…" začala Kimmalyn.

„Potřebuju na záchod," skočila jsem jí neúmyslně do řeči.

Její výraz se změnil, opět vypadala vážně. A možná i trochu dotčeně, že jsem se jí neotevřela tak jako kdysi.

Prchla jsem, ale na záchod to nebylo. Nějak jsem „zabloudila" a za necelých deset minut už jsem seděla v kokpitu hvězdné stíhačky Poco. Vyrazila jsem do vesmíru, abych provedla rychlou obhlídku oblasti.

Byl to sobecký krok. Někdo by si mohl všimnout mé prázdné židle a mohly by se začít šířit drby. Ale, zatroleně… už jsem těch shromáždění absolvovala za poslední dobu hodně. *Příliš*. Týden po návratu a ještě jsem neměla chvilku v kokpitu pro sebe. Navíc jsem Jorgenovu řeč slyšela už šestkrát, když ji nacvičoval.

A tak jsem letěla a užívala si ten pocit, když mě přetížení vrazilo do sedačky. Užívala jsem si pohled na tu spoustu vrstev z plošin, které obklopovaly Detritus a rotovaly nade mnou. Na tu vybledlou

modro-šedou barvu planety tam dole. A ve chvíli největší radosti jsem aktivovala své cytonické schopnosti a hyperskokem se vydala do vnějšího vesmíru, jen kousek od planety.

Jakmile jsem skočila, Chet se zavrtěl. Jeho duše byla nacpaná v mém těle jako padák vražený ve vystřelovací kapsli.

Nevím, co si počít se svými novými schopnostmi, pomyslela jsem si směrem k němu, když jsme se – opět – vznášeli v prázdnu a viděli kolem jen černo. *Onehdy jsem vyslala nějakou věc do hyperskoku a přitom se jí ani nedotkla.*

Ano, poslal mi zpátky svou myšlenku. *Jsi teď zčásti pátrač. Vzdálenost a prostor už… pro tebe nehrají takovou roli jako kdysi.*

Když jsem se teď chvíli vznášela tady, v území nikoho – a znovu neviděla žádné pátrače – měla jsem pocit, že už o trochu lépe chápu, proč jsem pro ně nebezpečná. Nějak to souviselo s mým hlubokým vnitřním napojením na území nikoho a na pátrače samotné. Jestli jsem se na svých cestách něco dozvěděla, tak to, že kdysi ukryli část svého já – záměrně, aby zapomněli na svou bolest.

Já jsem teď byla zčásti pátrač, viděla jsem jejich pravdu. Viděla jsem, co udělal Chet, aby skryl tutéž bolest. Napadlo mě… že kdybych dokázala vymyslet, jak na to, právě *tohle* je ta tajná ingredience pro jejich zničení.

Ještě jsem chvilku zkoušela zjistit, kde je M-Bot, ale nic jsem necítila. A tak jsem dokončila hyprerskok a objevila se zase v území někoho. Ve své lodi. Mimo obal Detritu. A v té chvíli mi něco došlo. Proč jsem si od toho dne, co mi Chet řekl, že se mě pátrači bojí, dělala starosti.

Zavrtěl se. *Ano,* vyslal ke mně. *Proč si děláš starosti? Je dobře, že se bojí, ne?*

Dobře, odpověděla jsem mu, *i špatně. Chete, oni jsou zoufalí. A zoufalci dělají nepředvídatelné věci.* Celou tu dobu jsem se pokoušela předvídat, co udělají, ale teď? Kdo ví, co provedou?

Znovu se mi uvelebil v duši, jako když se někdo hezky opře o opěradlo židle, a pustil se do přemítání. Protože jsme byli propojení, okamžitě pochopil, co mám na mysli. A brzy jsem vnímala, že stejně tak chápe i mou obavu.

Přesto jsem se snažila dostat tyhle starosti prozatím z hlavy, abych si mohla užívat let. Snažila jsem se ignorovat to břemeno,

co mi zatěžuje duši. Přetrvávající smutek – byť jsem se ho snažila zbavit – nad tím, že jsem opustila území nikoho, kde jsem mohla prozkoumávat bez jakékoliv odpovědnosti. Dál a dál. Starost o M-Bota. Pocit odpojení, který jsem vnímala po návratu do místa, kde čas běžel normálně.

Skutečnost, že jsem teď jednou z *nich*, než abych byla jednou z *nás*.

Můj hyperskok mi naštěstí poskytl něco báječného, co mě mohlo rozptýlit. Octli jsme se na oběžné dráze kolem Nekonečného břehu, domovské planety kitsenů. Zářivě modré planety, která připomínala všechny ty staré obrázky Země, s mraky a moři a životem. Až se z toho zastavoval dech.

Rozletěla jsem se vesmírem mezi oběma planetami. Detritus, jak se ukázalo, bylo možné *přestěhovat*. Existoval důvod, proč ho vystavěli s vlastním ochranným štítem, který uměl udržovat teplo i střídání dne a noci mimo jakékoliv slunce. Byla to obrovská bitevní stanice schopná využívat cytoniku pro hyperskoky po galaxii. Pohybu byly dokonce schopné i mnohé jeho plošiny, což byly takové menší bitevní stanice.

Planeta nepotřebovala nic jiného než menší údržbu a celou hromadu mimozemských slimáků. Obojí jsme jí naštěstí byli schopní poskytnout.

Naše domovská planeta byla dokonce úžasnější, než jsme si mysleli. Bezpečný přístav pro slimáky – v tunelech pod povrchem se jich skrývaly stovky. Jak jsem tak o tom přemýšlela, dotkla jsem se vědomím Hrůzoslimačky a cítila zpětně její radost z toho kontaktu. Poslala mi obrázek velké místnosti na jedné z plošin, kde se o ni starají. Jen v téhle jedné místnosti byly desítky slimáků – několika různých druhů – a jejich lidských ošetřovatelů.

Hrůzoslimačka se skrývala v rohu s malou miskou, jejíž obsah vypadal jako kaviár. Náš kontakt ji rozveselil a poslala mi okamžitou emoční vlnu úlevy. Po době strávené v území nikoho jsem ji už chápala líp – a dnes jsem už dokázala z pocitů, které mi vysílala, dát dohromady pár základních slov.

Myslela jsem, že budeš s ostatními šťastná, poslala jsem jí. Vzpomněla jsem si, jakou měla radost, když poprvé viděla všechny ostatní slimáky.

Šťastná. A nešťastná, poslala mi zpátky.

Proč?

Zmatená, svěřovala se. *Pořád cítím ztracená. Pořád cítím sama. Cítím divně.*

Okamžitě jsem tu emoci poznala: pocit, že už sem nepatříte. Že vidíte věci… jinak než všichni ostatní. Že jste zvláštní. Poslala jsem jí přívětivou myšlenku a během chvilky jsem ji měla v klíně. Doufala jsem, že to jejím ošetřovatelům nezpůsobí příliš starostí. Mohla bych jim poslat vzkaz. Ale předpokládala jsem, že jsou na to ošetřovatelé zvyklí. Slyšela jsem od Šmodrcha a FM, že péče o větší skupinu inteligentních interdimenzionálních teleportačních slimáků je… zajímavá zkušenost.

A tak jsme teď spolu s Hrůzoslimačkou letěly vesmírem a předstíraly, že se vrátily staré časy. Zrychlila jsem na neuvěřitelnou rychlost, která by v atmosféře byla nemožná, a užívala si, jak provádím manévry mezi dvěma planetami. Můj mozek panikařil, jak se snažil přijít na to, kterým směrem je nahoru, a já se poddávala tomu parádnímu pocitu. Který se vlastně ani moc nelišil od létání v území nikoho.

Naneštěstí mě brzy dostihly povinnosti. Zablikal komunikátor a krátce nato se ve sluchátku mé přilby ozval Jorgenův hlas.

„Spenso?“ oslovil mě. „Ty *létáš*?“

„Jsem na hlídce,“ odpověděla jsem. „Kdo ví, kdy zaútočí Nejvyšší instance, no ne?“

Asi pochopil, protože se tiše zasmál.

„Už je ti líp?“ byla jsem zvědavá. „Teď, když je po všem?“

„Mělo by,“ řekl, „ale teď mám oficiálně všechno na povel. Což znamená, že musím něco udělat s tím naším problémem.“

„Naštěstí na to nejsi sám,“ připomněla jsem mu.

„A proto… právě proto ti volám.“

Zhluboka jsem vydechla – ale kvůli němu jsem nejdřív ztišila mikrofon. Pak jsem pustila vypínač a zeptala se: „Co bys potřeboval?“

„Sejít se,“ odpověděl. „Probrat naše možnosti a naplánovat strategii.“

„Dnes?“ podivila jsem se. „Zrovna tě povýšili. Neměl bys být třeba někde na oslavě?“

Znala jsem ho dost dobře, abych dokázala uhodnout jeho odpověď. Vlastně jsem si ji mohla odříkávat s ním.

„Můžeme slavit, až budou naši lidi v bezpečí," zabručel. „Chtěl bych tě tady, Vývrtko. Tvůj pohled na věc je pro naši strategii zásadní."

Hlavou mi proběhlo nejmíň dvanáct výmluv. Všechny byly pitomé. Měl pravdu, potřebuje mě. Hrůzoslimačka vycítila mé emoce a vydala tichý trylek sympatie.

„Kdy?" zeptala jsem se.

„Za patnáct minut?"

„Budu tam."

Přehled xenogastropodů rodu taynix – záznam DST230302

běžné varianty

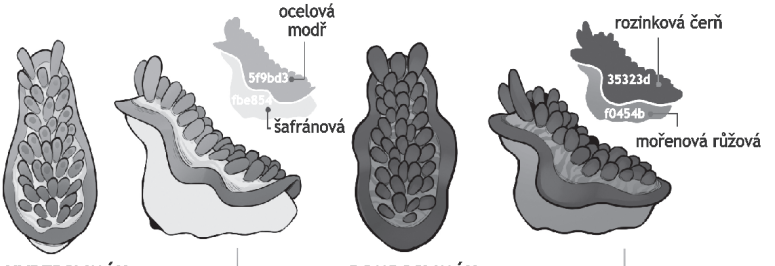

HYPERSLIMÁK
usnadňuje cytonický přesun

BOMBOSLIMÁK
aktivuje cytonické zbraně

BLOKAČNÍ SLIMÁK
blokuje cytonické schopnosti

KOMUNIKAČNÍ SLIMÁK
posiluje cytonickou komunikaci

známé varianty

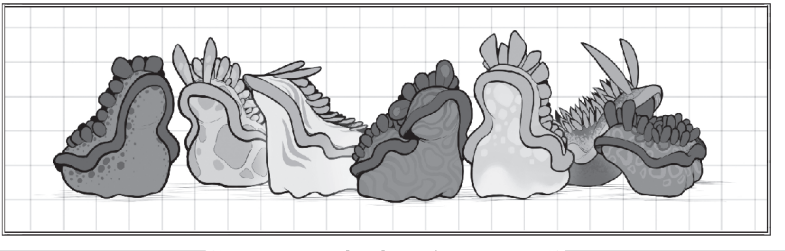

neznámé varianty

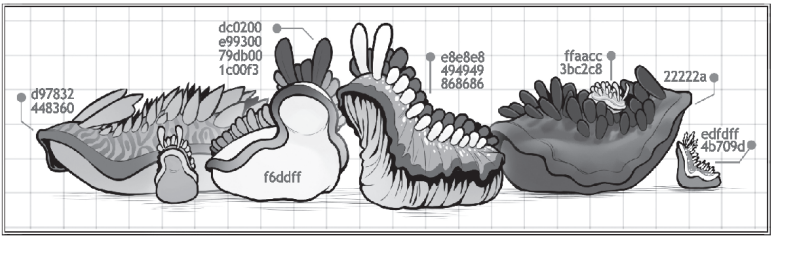

2

Setkání se konalo na plošině Rozkvět, centru našich operací uvnitř štítu Detritu. Tahle vesmírná stanice přelétala nad povrchem planety, ale současně byla dobře chráněna spoustou dalších vrstev z jiných plošin, létajícími dělovými stanovišti i štíty.

Alespoň, že Jorgen vybral místnost s nejlepšími sedadly. Otáčela jsem se ve svém křesle připomínajícím kbelík, bylo pevné a prohnuté, mělo zvýšené okraje a připomínalo kokpit.

Nutila jsem se poslouchat, co vykládá Železná Pěst. Bývalá velitelka OSV – teď v hodnosti emeritní admirálky – byly povolána z vynucené výslužby, protože… ano, potřebujeme všechny, co máme. A Železná Pěst, bez ohledu na její chyby, má cit pro taktiku.

„Svým způsobem můžete říct, že máme štěstí," gestikulovala šedovlasá žena k hvězdné mapě na stěně, která zobrazovala výseč vesmíru na okraji Mléčné dráhy. Naši část galaxie, teritorium ovládané Nejvyšší instancí. My jsme byli malá tečka uprostřed.

„Jak štěstí?" zajímal se Jorgen ze svého křesla v čele dlouhého konferenčního stolu. Kolem něj seděla spousta admirálů, inženýrů a zahraničních hodnostářů, včetně Cuny, jediného vyššího diona na naší straně. Politik s modrou pletí, který se stal mým přítelem v době, kdy jsem se ukrývala v převleku za Alanik na Výhledu na hvězdy.

„Dovolte, abych to vysvětlila," řekla Železná Pěst a roztáhla před sebou pár dokumentů.

Jorgen čekal v upjatém posedu na kraji svého křesla. Proč u toho vypadá, že je to nepohodlné? V těchhle křeslech se sedělo dobře,

a když jste se odráželi špičkami, mohli jste se i otáčet. Jen jste se museli lehce zaklonit, abyste do nich zapadli, abyste splynuli s formou. Jenže takhle Jorgen věci prostě nedělal.

Prohlížela jsem si ho, užívala si jeho výraznou bradu, pevnost jeho pohledu, odhodlanost jeho postoje. Ano, tahle nová práce pro něj byla dobrá volba. Seděla Jorgenovi jako ulitá – i když všechno bylo nové a ještě do ní úplně nepronikl.

Zatímco si Železná Pěst vzadu rovnala papíry, otevřely se zadní dveře jednací místnosti a dovnitř vklouzl Cobb. Byl velitelem OSV před Jorgenem. Současně byl Cobb i mým učitelem a patřil k nejmoudřejším lidem, které jsem kdy poznala.

Za těch sedm týdnů, co jsem tu nebyla, to vypadalo, jako by zestárnul o dvacet let. Těžce se opíral o svou hůl a kůže na něm jen visela. Málem ho zabila bomba, která zničila Národní shromáždění, ale má babička ho zachránila – hyperskokem je oba dostala pryč. Čas, který strávili v podivné pasti, do které se kdysi dávno lapili i kitsenští cytonici, mu ale zjevně neudělal dobře.

Kradmo jsem se podívala na babču sedící na okraji místnosti. Když jsem se vrátila, překvapilo mě, že ji vídám na podobných konferencích. Ano, byla vojenský génius a nejstarší žijící Vzdorovitá – žila na hvězdném korábu *Defiant*, který nás kdysi přinesl na Detritus, když ještě byla holčička. Ale nikdy mě nenapadlo, že by to ještě někdo další ocenil.

Jorgen ano. A tak chodila na zasedání. Babča cytonicky postřehla mou pozornost, a tak jsem jí poslala otázku, což teď, při mém propojení s Chetem, bylo jednoduché.

Myslíš, že zase bude v pořádku? zeptala jsem se jí.

Máš na mysli Cobba? zareagovala otázkou. *To je on, kdo teď právě vešel?*

Její cytonické smysly jí pomáhaly kompenzovat do určité míry ztrátu zraku, ale stejně jako u všech cytoniků byly její síly při použití na běžného člověka slabší.

Ano, přitakala jsem. *Vypadá tak staře, babčo.*

Pokusím se přejít tuhle smutnou myšlenku, aniž bych se urazila, odpověděla babča. *Být starý není zase tak zlé. Kromě toho, že ze svého těla, zraku, smyslu pro rovnováhu a každodenního ranního vstávání máš pocit, jako by tě někdo přibil hřebíky.* Usmála se ke mně

a její výraz zvážněl. *Netuším, za jak dlouho se Cobb zotaví. Tahle výprava ho poznamenala víc než mě.*

Jorgen se na výraz úcty postavil, zbytek místnosti ho napodobil. Pak Jorgen popošel dopředu a potichu Cobbovi něco říkal, zřejmě mu děkoval, že přišel. Cobb přikývl, ale vypadalo to, že ho cesta z ošetřovny vysílila. Jorgen mu pomohl usadit se do křesla, které pro něj bylo vyhrazené po straně místnosti.

Věděla jsem, že by Jorgen nejraději viděl Cobba nadále na velitelském postu. Jenže ten dal jasně najevo, že v jeho současném stavu to není možné. A tak se Jorgen, pod tíhou svých nárameníků, posadil zpět na své místo. Škoda, že jsem neviděla, jak se potí, když musel definitivně převzít velení. Byl roztomilý, když procházel hlubokými osobními krizemi a házel na misky vah svou víru v dodržování předpisů a zákonů a současně praktickou potřebu dotahovat věci do konce.

„Můžeme pokračovat?“ ozval se Cuna. Dion seděl s dlaněmi přitlačenými proti sobě, s předloktími na desce stolu a s výrazem důstojnosti a… no, s náznakem nadřazenosti. Nebyla to tak úplně Cunova chyba. Opravdu se hodně snažil, ale celý život v Nejvyšší instanci strávil úsilím chránit a vést druhy „nižší inteligence“. Změnit zakořeněný pohled na svět vyžadovalo čas.

„Ano, mám teď už připravená data,“ přikývla Železná Pěst. Postarší žena se otočila, zastrčila si krátké stříbřité vlasy za ucho a ukázala na zeď. Obrazovka se změnila. Naklonila jsem se dopředu a doufala, že tam bude nějaký zajímavý záběr z bitvy – ale byl to jen slide se spoustou čísel a statistik.

No výborně.

Proč mi nikdo *neřekl*, kolik schůzí zahrnuje galaktická válka? Možná bych se rovnou vzdala. Mučení asi nemůže být horší než tohle. Strávili jsme delší dobu sezením a povídáním než skutečným bojem. Co kdybych po Jorgenovi něco hodila, třeba by se na mě podíval?

„Dobytí Nejvyšší instance,“ navázala Železná pěst, „bylo pro Winzika až překvapivě snadné. Na rozdíl od tradiční vlády neřídí věci silou, ale prostřednictvím kontroly pohybu a zdrojů. V Nejvyšší instanci jsou tisíce planet, ale téměř *žádná* z nich nemá aktivní obranné síly.“

„Důvodem je skutečnost," ozval se jeden UrDail, muž jménem Rinakin, „že když přibírají další národy, nutí je opustit jejich ‚válečnické způsoby'."

„Je tak špatné," namítl Cuna, „že místo hněvu a sporů usilujeme o mír a pohodlí?"

„Ne, ale vydáváte se tím na milost," ukázal Rinakin na statistiku. „Winzikovi se nikdo neubránil. Podařilo se mu dobýt celou Nejvyšší instanci s obyčejnou armádou."

Ano, měla jsem toho chlapa ráda. Měl dobré postřehy.

„Předpokládám, že to je ten důvod, proč máme štěstí, admirálko?" vložil se pevným hlasem Jorgen. „Náš nepřítel ovládá značnou část *vesmíru*, ale ne příliš *lodí*."

„Přesně tak," potvrdila Železná Pěst. „Naše vítězství na Novém úsvitu a Nekonečném břehu prokázalo, že se Winzikovi dokážeme postavit. Velká část jeho vojska je nezbytná k hlídkování, k policejní činnosti a k udržování teritoria, které zabral. Útočné síly, které mu zbyly, nejsou *o tolik* větší než naše vlastní. Možná dvakrát, třikrát, což je s ohledem na situaci pozoruhodné."

„Myslel si, že to bude snadné," poznamenala jsem. „Předpokládal, že se nikdo nebude bránit. A když se tak stalo, usoudil, že jako dokonalou hrozbu, díky níž každého udrží pod kontrolou, použije pátrače. Těžko odmítnout tyranovi, když je tím jediným, co stojí mezi vámi a skupinou interdimenzionálních děsů."

„Noční Stín má pravdu," souhlasila Železná Pěst. Podívala se na mě. V minulosti jsme si spolu užily svoje, ale byla vážený protivník. Tedy až do chvíle, kdy málem všechny vyhodila do povětří, samozřejmě.

„No a co z toho tedy plyne?" položil Jorgen otázku. „Jak budeme postupovat?"

„Ačkoliv jsme měli doteď štěstí, pane," navázala Železná Pěst, „já i admirálové máme starost." Přeskočila na slide, který pravděpodobně zobrazoval výrobní kapacitu. „Winzik ještě nemá velkou armádu – jenže má přístup k *obrovské* infrastruktuře. Tady vidíme seznam výrobních zařízení, která jsou schopná dodávat stíhačky schopné létání ve vesmíru. Tato čísla zde ukazují možnou výrobní rychlost, ale pořád ještě nebereme v úvahu veškerá skrytá vojenská výrobní zařízení."

Pochopili jsme to ihned. A bylo to děsivé. Jakmile Winzik začne používat všechny své zdroje, bude schopen vyrábět celé *letky* rychleji, než my zvládneme dát dohromady jedinou *loď*. Ano, bude do nich muset posadit čerstvé rekruty, ale co na tom záleží, když můžete zaplavit bojiště stíhačkami?

Okamžitě jsem pochopila, kam Železná Pěst míří. Ačkoliv jsme doteď měli štěstí, rozhodně jsme *nemohli* oproti Nejvyšší instanci vyhrát ve velkém konfliktu. Jakmile Winzik zvedne výrobu, tak končíme.

Rozhlédla jsem se kolem stolu, co si myslí druzí. Ostatní nižší admirálové přikyvovali. Arturo – současný velitel Nebeské letky, který zde zastupoval všechny piloty – přijal informaci se zakaboněným výrazem. FM – momentálně Jorgenova pravá ruka a naše hlavní diplomatka – si při sledování těch čísel položila ruku na rty, oči měla dokořán. Podívala se přes stůl a naše oči se setkaly.

Na chvilku jsem se zastavila u myšlenky, že tři členové mé letky – všichni relativně mladí – jsou ve vládě, a ve vysokých vedoucích pozicích. Naneštěstí historie naší planety byla taková, že už nám příliš starších důstojníků *nezbývalo*. Náš zoufalý boj o přežití si zejména ke konci začal vybírat oběti. I nižší *admirálové* byli lidé ve věku něco přes dvacet. Smutná realita boje OSV spočívala v tom, že ve chvíli, kdy jsme „vyhrávali" a zatlačili nepřítele, téměř všichni se skutečnými bojovými zkušenostmi byli mrtví.

I když, a to je zajímavé, Jorgenovi bylo zhruba stejně jako Alexandru Velikému, když se pustil do dobývání světa.

Dál jsem přejížděla očima po místnosti a došlo mi, že odečítat z tváří mimozemšťanů je těžší než z obličejů přátel. Rinakin vypadal, že ho to trápí, ale s tou fialovou kůží a výraznými kostními výstupky ve tvářích jeho rasa stejně působila trochu děsivým dojmem. Až jsem si začala přát, aby mi taky tu a tam trčela nějaká kost za účelem stejného efektu.

S nahlížením do nitra kitsenů jsem měla větší zkušenosti, ovšem Itchiku, kitsenku, která se vznášela na své plošině nad stolem po mé pravici, jsem osobně neznala. Už jí šedivěla srst a měla výrazně formální oblečení, róbu v nějakém starodávném stylu.

S ní tu byla menší skupina dalších kitsenů – pár zvolených senátorů, několik nově zachráněných cytoniků a jejich vrchní gene-

rálové. Ti používali malé židličky položené na stole; vypadalo to, jako kdyby byli na přehlídce. Po Itchičině boku postával nervózní mladší kitsen. Kauri, jeden z jejich kapitánů vesmírných plavidel – a můj přítel.

„Takže," ukázala Itchika na čísla na obrazovce, „je náš čas omezený. Ano, vidím to." Stejně jako ostatní mimozemšťané hovořila svým jazykem, který se s pomocí jejího překládacího špendlíku převáděl do naší mateřštiny.

Železná Pěst se na nás posmutněle podívala. „Podle naší rozvědky už pro něj všechny výrobní závody pracují. Za pár týdnů budou schopní vyslat na bojiště tisíce nových dronových stíhaček."

„Drony," zopakovala jsem. „To je otrava. Jako že nebudu moct hodovat na krvi svých nepřátel?" Odmlčela jsem se. „Zajímalo by mě, jak chutná motorový olej."

Všichni v místnosti na mě zírali. Kromě Jorgena, který se smál.

„No jo, nekoukejte se na mě tak," utrhla jsem se na ostatní. „Pozvali jste mě. Tak teď to máte. Železná Pěsti, co naše hlavní lodě?"

„Jejich výroba potrvá," odpověděla. „Ale *budou*. Tisíce bitevních lodí – a stovky přepravních – do konce standardního roku."

Zatroleně. Prošla jsem si, co máme, a přidala k tomu kitsenskou a urDailskou flotilu. Měli jsme hvězdné stíhačky, ano. Možná i pět set, bude-li třeba. Ale žádná velká plavidla.

„Vývrtka si se stíhačkami poradí," ozvala se FM. „Teď, když se vrátila, nemusíme mít z dronů strach. Dálkově ovládané zlikvidují snadno cytonici a autonomní nejsou pro živého pilota žádný soupeř – alespoň ne s omezenou umělou inteligencí, kterou se Nejvyšší instance odváží používat."

I když se mi líbilo, že mi věří, nebyla jsem si zdaleka tak jistá. Možná jsem se kdysi dávno chlubila, že dokážu sama svést boj se stovkou takových, ale dnes už jsem byla jiná. Ano, jsem dobrá pilotka, jenže sama válku vyhrát nezvládnu. Dobře jsem si pamatovala, jak mě před týdnem v území nikoho obklopily stovky nepřátelských lodí. A velmi rychle měly navrch.

Jorgen tuhle mou obavu převedl do slov. „Kolik dronů bys dokázala sestřelit v jedné bitvě, Vývrtko?" zeptal se potichu. „Dvacet? Třicet?"

„Možná dvacet," přiznala jsem. „S trochou štěstí o pár víc."

„Vidíš?“ řekla FM.

„A když jich pošlou deset tisíc?“ zareagoval na to. „Dvacet tisíc? Máte vůbec *představu*, kolik lodí dokáže jejich průmyslový komplex vychrlit, když se do toho dají?“

FM se opřela v židli, celá rozhozená. Místnost zmlkla.

Najednou se po mé pravici ozval hluboký hlas. „Rozbouřená řeka nikdy nebere ohledy na opuštěný list.“ Na vznášející se plošině se vedle mě objevil kitsen. Měl keramickou masku v bílé barvě s rudými pruhy. Hesho, kdysi císař kitsenů. Začal si zakrývat obličej a říkat si jménem Temný stín, Vyhnanec v masce.

Zatroleně, kéž bych dokázala taky přijít s něčím podobným.

„Proto musíme jednat rychle,“ připojil se Rinakin. „Rychle zvítězit. Je nějaká možnost, že bychom pro naši věc získali další planety?“

Podívali jsme se na FM, která vedla náborové aktivity.

„Snažíme se,“ povzdechla si. „Máme pár tipů. Jenže… většina z nich má strach. Naše tři planety se navzájem našly, protože jsme všichni byli ve stejné pozici – technologicky vyspělí natolik, abychom mohli mít vlastní stíhačky, ale ne zcela podřízení Nejvyšší instanci. Většina ostatních je buď výrazně ovlivněna jejich ideologií, nebo nejsou dostatečně vyspělí, aby se mohli bránit. Mohli by se k nám přidat burlové. A možná tradoriové – jenže jejich planeta má *sedmdesát* různých vlád!“

Sedmdesát? Různé národy, na *jedné* planetě? Ano, věděla jsem, že na Zemi jich kdysi bylo ještě mnohem víc, ale i tak to můj mozek odmítal pobrat.

Zabředávali do dalších podrobností a diskuse začínala nabývat na pochmurnosti. Vrtěla jsem se ve svém křesle a najednou už mi nepřipadalo tak pohodlné. Jistě, tři sta odvážných Sparťanů se postavilo u Thermopyl mnohonásobné přesile… jenže na konci padli.

Nemohla jsem se ubránit vzpomínkám na své přátele, kteří postupně umírali, když jsme museli bojovat s přesilou nepřátelských lodí. A během těch vzpomínek se někde v mém těle začalo něco chvět, vibrovalo to jako svalová křeč, ale současně to s sebou přinášelo jakousi *sílu*. Zpanikařila jsem a snažila se to potlačit.

A nešlo mi to.

Šálky na stole začaly rachotit. Obrazovka na zdi ožila, vypínala se a zapínala. Předměty v místnosti najednou mizely, vyskakovaly

z reality a pak se zase vracely. Chet se chvěl, protože cítil mé emoce. A pak ty hlasy… mé myšlenky… mé strachy… to všechno ze mě teď vyzařovalo a s ozvěnou to křižovalo místnost.

Mrtví. Všichni mrtví.

Ztraceno. Všechno ztraceno.

Selhali. Ve všem selhali.

Vydechla jsem a celá rozechvělá položila ruce na stůl. Celou svou vůli jsem napřela do potlačení toho podivného záchvatu. S úsilím jsem nad sebou znovu převzala kontrolu. Chvění sláblo a pak úplně ustalo. Zvedla jsem oči, po tváři mi stékal pot.

Místnost ztichla, a já jsem věděla, že všichni ta slova ve své mysli slyšeli. Protože jsem je tam nekontrolovaně vyslala. Cuna zvedl hlavu od notesu, kam si něco zapisoval – a který se najednou teleportoval jinam a před ním zůstal jen prázdný vzduch.

Zatroleně, zastyděla jsem se. A zděsila. Něco podobného se mi už jednou stalo, náhodou, ale ne v takovém měřítku. Dnešní záchvat byl mnohem horší.

Nevím, co jsem – nebo co *jsme* – ale už to není člověk.

„Jsi… v pořádku, Vývrtko?“ staral se Jorgen.

Přikývla jsem, protože jsem svému hlasu moc nevěřila. Jeho výraz byl soucitný – díkybohu – ale většina ostatních měla ve tváři vepsáno cosi mezi zděšením a pocitem trapnosti. Cuna se usmíval, ukazoval zuby – u jejich lidu příznak agrese – a kitsenové se stáhli do hloučku. Hesho se dál vznášel vedle mě a působil stoicky, ovšem přes jeho masku bylo těžko něco rozpoznat.

„Možná,“ navrhl Jorgen, „bychom si měli dát krátkou pauzu. V sousední místnosti je občerstvení.“

Účastníci jednání přikyvovali, vstávali a tiše spolu rozmlouvali. Schoulila jsem se do svého křesla ve tvaru lusku, a když kolem procházela Železná Pěst, raději jsem se na ni ani nepodívala. Právě ona totiž varovala před nebezpečím cytoniky – před lidmi s touhle „poruchou“. Skončila ve chvíli, kdy nás má schopnost hyperskoku zachránila před biodestrukční bombou, ale nemohla jsem se ubránit pocitu, že jsem se právě stala přesně tím, před čím nás varovala. Nebezpečnou, nekontrolovatelnou entitou.

Patřila jsem na tuhle schůzku? Anebo spíš do nějaké cely?

No, tak to bylo dramatické! ozval se mi v hlavě čísi hlas.

Pořád víc jsem si zvykala na ten pocit, že s mou myslí komunikuje jiný cytonik. Nacvičovala jsem to s babčou, Jorgenem a dokonce i s Alanik. Jenže tohle nebyl nikdo z nich. Byl to energický mužský hlas – temperamentní a…

„M-Bote?“ zašeptala jsem. „Co to má znamenat?“

Jsem duch, hlásil mému mozku. *Bubu!*

3

Cože?“ podivila jsem se. „Jak to?“

Slíbil jsem, že tě budu strašit, pokračoval. *Vzpomínáš? Tys řekla, že to není možné, protože jsem umělá inteligence. Ha! Vidíš, jak moc ses mýlila. Už jsem tu!*

Ucítila jsem příval emocí. Radost, že slyším jeho hlas. Zmatek z toho, jak se mohl dostat do mé hlavy. Úlevu z vědomí, že zjevně pořád nějak funguje.

Kde jsi byl? vyslala jsem mu. *Hledala jsem tě!*

Schovaný! odpověděl. *Nevím jak, Prostě jsem tak nějak… koukal dovnitř. Oni mě pronásledovali, tak jsem jednal podle instinktu, Spenso. Tys mě opravdu zkoušela hledat? To je tak milé.*

Potlačila jsem slzy. Když jsem ho opouštěla, jeho fyzická schránka byla *zničená* pátrači v území nikoho. Věděla jsem, že je naživu, ale slyšet jeho veselý hlas? To byla zatracená úleva.

Bál jsem se, že už si mě nebudeš pamatovat, posílala jsem mu. *Že budeš jako oni.*

Já jsem jako oni! namítl. *Jen ne v tom špatném! Vždycky jsem byl tak nějak jako oni. Jen jsem to nevěděl!*

Byla to pravda. Chetovy vědomosti byly do jisté míry i mé vědomosti, a já jsem proto rozuměla. Podivná povaha území nikoho přeměnila M-Bota v novou bytost. Ačkoliv ve skutečnosti tenhle proces začal už před staletími, když se jeho procesory natáhly do území nikoho, aby rychleji prováděly účetní operace. Postupem času ho to proměnilo z umělé inteligence na živoucí bytost.

Tenhle rozdíl byl součástí boje, který jsem vedla se zbytkem

OSV a jeho spojenci. Oni stále říkali: „Takže pátrači jsou opravdu neposlušná umělá inteligence?“ Což byl velice omezený a výrazně přízemní způsob, jak je popsat. Ano, oni začali jako umělá inteligence. Stejně jako lidé začínali coby naši opičí předkové.

Pátrači se ale vyvinuli v něco naprosto jiného. Tak jako M-Bot. Uvědomoval si sám sebe – byla to osoba, nikoliv věc. Vzdálil se umělé inteligenci natolik jako člověk svým primitivním předchůdcům.

A teď byl tady. V mé hlavě. Poslala jsem mu obrázek sebe, jak se usmívám, a vřelost svého srdce a taky radost, že se vynořil ze tmy do světla. Udělala jsem to instinktivně, komunikovala jsem jako slimák – nebo jako pátrač.

Ou! zareagoval. *To šimrá. Teď, když nemám tělo, tak je očividně možné mě šimrat. To je zvláštní. Není to zvláštní? Myslím, že je to zvláštní. To v tvé duši je Chet? Pozdravuj ho ode mě.*

Zatroleně, chyběl mi. V očích jsem měla slzy, překvapilo mě to. A došlo mi, že Jorgen zůstal v místnosti a dívá se na mě. Asi si myslel, že mi je líto, jak jsem nechala zmizet jeho kávu, a tak mi chtěl pomoct. Nebyla jsem si jistá, kolik té pomoci momentálně unesu. Naštěstí jsem si všimla, že babča právě dodává odvahu Heshovi a FM, abych získala trochu prostoru. Anebo aby nepropadali panice.

Promiň, že jsem tě nenašel dřív, pokračoval M-Bot. *Role ducha je pro mě nová. Není to, jak jsem si představoval. Je to o dost jednodušší. Ale právě teď jsem ucítil, jak vibruješ z území někoho, jak sem vysíláš vlny. Obávám se, že si toho všimli pátrači. Jenže já taky. Hurá! Ou, to je Jorgen? Vypadá ustaraně.*

On je pořád ustaraný, vysvětlovala jsem, zatímco Jorgen šel ke mně. *Ale tentokrát má dobrý důvod. Jsem… trochu labilní. Asi bych s ním měla chviličku promluvit.*

Jasně, fajn, dobře, odpověděl. *Můžu počkat. Víc mrtvý už stejně nebudu. Nevolej prosím exorcistu, kdybys nějakého měla. Chápu, že to bude zlý.*

Ty ve skutečnosti nejsi duch.

Tak to nevím – a ty taky ne. Takže bubu! A pozdravuj ode mě Jorgena.

Jorgen se usadil vedle mě, založené ruce opřel o desku stolu. Vždycky vypadal tak seriózně, tak vážně, tak *přemýšlivě.* To se mi

na něm líbilo. U Jorgena nabíraly myšlenky jinou váhu. Slova měla hmotný základ. A čím víc jsem ho poznávala, tím víc jsem chápala důvod. Protože slova, pravidla, myšlenky – to je něco, co nás propojuje a co chrání ty kolem nás.

Vrátily se mi vzpomínky na den, kdy jsem ho viděla samotného v naší výcvikové místnosti, když projížděl jednu simulaci za druhou, aby zjistil, co udělal špatně, poté, co jsme přišli o Ranní Vlnu. Jorgen vždycky chtěl dělat, co bylo správné – protože tak mohl nejlépe pomáhat lidem ve svém životě.

Seděl tam dlouho, zabraný do svých myšlenek. Zatroleně, jak mě někdy mohlo napadnout, že by jeho obličej mohl být něco jiného než přitažlivý?

„Jak velké starosti si mám dělat?" zeptal se nakonec.

„Netuším," odpověděla jsem popravdě a zaklonila se ve svém luskovitém křesle. „Já vlastně ani nevím, co *dělám*. Nedokážu to ovládat, ale není to jako ‚ale ne, jsem příliš nezkušená'. Spíš jako ‚jejda, vstřebala jsem vesmírné monstrum'. *Stane se.* Snažím se, abych nebyla pro nikoho nebezpečná."

Mohla jsem ale něco takového slíbit?

Otočil se a pak mi položil ruku na paži. „Spenso, o tomhle jsem nemluvil. Jak moc se mám bát *o tebe*? Jsi v pořádku? Jako bys byla duchem jinde."

„Vesmírné monstrum," mumlala jsem. „V mé *duši*."

„Ano," přikývl. Podíval se mi do očí. Věděla jsem, co chce; mělo to podtext. Bál se o mě. A bál se o nás.

Nevěděla jsem, co mu říct. *Chtěla* jsem vyskočit na nohy a políbit ho a říct mu, ať neblbne a přestane si dělat starosti. Ale nedokázala jsem to.

Mé ticho vůči němu nebylo fér. „Právě jsem ucítila M-Bota," svěřila jsem se mu. „Je naživu, v území nikoho."

„Cože, vážně?" ožil Jorgen. „Tak to je první dobrá věc, co se tenhle týden stala. Jaký je?"

Já jsem já! ozval se M-Bot. *Řekni mu to. Hodně já.*

„Říká, že je hodně sám sebou," tlumočila jsem. „A já mu věřím. Vypadá to, že uprchl pozornosti pátračů a existuje jako oni, v území nikoho, bez těla."

„Neuvěřitelné," vydechl Jorgen. „Určitě je tohle nějaká výhoda?"

„Určitě."

Ještě pár minut jsme spolu seděli, dlouhý stůl vytvářel dojem, že je místnost obrovská a prázdná, když v ní teď nikdo nebyl. Zatroleně, on se o mě zase bojí.

„No a co ty?" pokusila jsem se změnit téma. „Jak se cítíš?"

„Myslel jsem, že to bude horší," přiznal. „Možná zčásti nevěřím, že mí rodiče už nejsou. Ta dnešní sláva… tohle by si pro mě přáli. I když byli občas mimo, musím přiznat, že mě znali. Věděli, že si tyhle distinkce jednou najdou cestu na moje ramena." Podíval se na mě. „Dělám to, protože je třeba to udělat, a ne, že si to přáli. Ale stejně si myslím, že mají radost, jestli se dívají dolů z Valhally."

Položila jsem svou ruku na stůl na tu jeho. Nemluvil často o svém náboženském dědictví, ale existovalo – bylo jeho součástí, tak jako všechno ostatní. Otočil ruku a stiskl tu moji. Ale v očích měl spoustu napětí.

„Jorgene?" přinutila jsem se. „Když jsem tam byla… ztracená… tys byl má kotva. Ty jsi ten maják, co mě přivedl domů."

Konečně se usmál a jeho napětí jako kdyby se rozpouštělo. „Když jsi tam byla," řekl, „a já se snažil dám tomu všemu, co se dělo, nějaký smysl, pořád jsem se ptal: ‚Co by asi dělala Spensa?' Snažil jsem se být trochu jako ty a tlačilo mě to dopředu."

„Děláš si legraci."

Zavrtěl hlavou.

„Jorgene, to je *příšerný* nápad!" Pustila jsem jeho ruku a ukázala na sebe. „*Viděl* jsi, jak se snažím řešit problémy? Vypukne požár. Umírají lidi. Obvykle obojí!"

„Když jsi nablízku, vždycky to dopadne."

„*Dopadne*, jo." přikývla jsem. „Pokud nezdrhnu a nehraju si na interdimenzionální pirátku! ‚Co by asi dělala Spensa?' Vážně, Jorgene, tohle bych do tebe neřekla."

Pořád se usmíval, i když už méně, protože zavadil pohledem o statistiky na zdi – obraz projektoru se po mém záchvatu vzpamatoval. Zvedl se ze židle a došel k číslům. Přidala jsem se k němu a neunikl mi jeho ustaraný výraz – který mě vyváděl z míry mnohem víc než čísla samotná.

Bolelo mě z toho srdce, věděla jsem, že tohle všechno teď dopadlo na jeho bedra. Nebylo to fér, ale na rovinu: co jsme my mohli vědět

o férovosti? Tenhle konkrétní nektar jsme ochutnali málokdy. Místo toho jsme přežívali na řasách a potkaním mase.

„Mám pocit," pronesl potichu, „že jsem jako osamělý chlapík, co se snaží udržet hroutící se budovu. Vím, že to není pravda. Vím, že nejsem jediný, kdo pracuje na naší budoucnosti – ale i tak… stěny domu se chvějí. Strop se prohýbá. A co hůř, vím, že se blíží zemětřesení, které tohle všechno uvede do pohybu. A já to držím jen tak tak pohromadě a…" Otočil se ke mně. „Oni nás rozdrtí, Spenso. Když jsi byla pryč, zklamali jsme tě – a pořád to pokračuje. Jen to teď děláme zpomaleně."

„Zklamali? Jorgene, to je *nesmysl*," vyvracela jsem mu to. „Získali jste pro naši věc ne jednu, ale *dvě* planety. Zachránili jste Cunu a vymysleli, jak zapracovat na obraně Detritu. Zatroleně! Našli jste taynixe!"

Zatímco jsem si já na Výhledu na hvězdy hrála na špiónku, Jorgen šel po cytonoických otiscích hluboko do útrob planety a zjistil, kde se množí taynixové. Díky němu máme slimáky, kteří dokážou provádět hyperskoky lodí, další, co umí cytonické útoky, a dokonce i takové, co zvládnou zablokovat veškeré cytonické schopnosti v oblasti. A pak tu byli ještě další, jejichž schopnosti jsme zatím nestačili poznat.

Bylo stále více jasné, že Nejvyšší instance věděla, jak manipulovat s nejrůznějšími druhy taynixů. Blokační pole kolem Výhledu na hvězdy, které mi bránilo provést hyperskok dovnitř i ven? Umožňoval ho slimák. Jiný druh zase posílal zprávy, které Nejvyšší instance používala k propojení částí svého impéria, řízení dronů, zasílání rozkazů svým úředníkům. Celá říše byla vystavěná na malých zádíčkách zotročených cytonických tvorů.

Natáhla jsem vědomí k Hrůzoslimačce, kterou jsem před cestou na tuhle schůzi nechala ve svém pokoji. Empaticky zareagovala. Naneštěstí všechny ty starosti, které tohle vyvolalo, způsobily, že se vibrace v mém nitru rozjely nanovo.

Vedle Cunova křesla se objevil jeho notes, dopadl před něj na stůl. Jorgen se lekl, pak se podíval na mě. Potlačila jsem svoje emoce, a když mé rozčarování začalo ustupovat, ucítila jsem něco nového. Začala jsem se deformovat, vymazávat z reality, napojovat na něj – mysl na mysl. Cytonik na cytonika.

Jorgen se o mě bál. Zatímco předtím jsem to od něj slyšela, tentokrát jsem to i *cítila*. Bylo to úžasné, ale nebezpečné. Nechtěla jsem, aby se o mě znovu začal bát, aby ho to trápilo. Musel přece řešit hromadu jiných věcí.

Přemohla jsem se a stáhla zpátky, zablokovala ho.

„Nejsi monstrum, Spenso," zašeptal. „*Nikdy* jsi nebyla monstrum."

„To jsem nikdy netvrdila."

„Cítíš to tak," řekl.

Souhlasím, ozval se uvnitř M-Bot. *Nejsi monstrum, Spenso.*

Chet a já… jsme si už tak jistí nebyli. Stalo se z nás něco nebezpečného. Něco, co přemýšlelo o vybití celého jeho druhu. Copak tohle nebylo monstrózní?

Ale jestli mě příběhy o monstrech něco naučily, tak to, že jsou silná. Kývla jsem hlavou ke statistikám. „Jsi vyděšený, Jorgene. Zatroleně, *Cobb* je vyděšený. Ale možná… možná bychom neměli být. Před Krelly jsme nikdy necouvli. Proč bychom se měli sklonit před nějakými čísly?"

„Neskláním se," namítl. „Jenom… cítím jejich váhu. Železná pěst má pravdu – jakmile se výrobní kapacita nepřítele pro tuhle válku rozjede naplno, rozdrtí nás. Předtím jsme přežili, protože Winzik měl svázané ruce politikou, soucitem jiných, případně nedostatkem zdrojů. Teď tyhle překážky odstranil, Vývrtko, a odstranil je jednu po druhé střelou z destruktoru do hlavy. Jsme na řadě."

„Takže," přemýšlela jsem nahlas, „možná *potřebujeme* monstrum."

„Spenso…"

„Dostala jsem šanci vrátit se domů," připomněla jsem mu. „Stejně, jak jsem před více než měsícem skočila do území nikoho, dostala jsem příležitost se vrátit."

„Tos říkala."

„Zůstala jsem. Oba jsme souhlasili, že bych měla zůstat. Protože jsme oba věděli, že se to blíží – boj, který nemůžeme vyhrát jen s piloty a zbraněmi." Poklepala jsem si na hruď. „Já si zvolila tuhle cestu. Stala jsem se zbraní, kterou potřebujeme. Jen musím přijít na to, jak ji použít, než…"

Odmlčela jsem se, on naklonil hlavu a přiblížil se ke mně. „Než *co*, Spenso?"

„Víš," zeptala jsem se ho, „co se stává hrdinům na konci příběhů?"

„Záleží na tom, co je to za příběhy."

„Jdou domů," zašeptala jsem.

Ucítila jsem, jak kolem mě místnost vibruje. Jorgenova káva se znovu objevila na stole, ale současně zmizely tři židle.

Jsi… jsi v pořádku? ozval se v mé hlavě M-Bot. *Pátrači teď budou* řádit, *Spenso.*

Na konci příběhu… na konci příběhu hrdinka přišla domů a zjistila, že se proměnila… v někoho, kdo tam nepatří a už nikdy nezapadne mezi lidi, které předtím opustila. Bylo to stejné téměř v každém příběhu, který jsem četla.

Hrdinové nezůstávali a nežili v novém světě, který pomohli vytvořit. I kdybych se pokusila o nějaký zázrak a zachránila svůj lid… byl by to stejně konec. Pro mě.

Stiskla jsem zuby tak silně, až mě zabolela čelist. Ale s pomocí sevřených pěstí a silou vůle jsem znovu potlačila své emoce a zarazila vibrace. Pak jsem se na Jorgena usmála. Protože to potřeboval.

„Víš," pokračovala jsem, „asi bych fakt měla žárlit."

„Na… můj úžasný nový sestřih?"

„Na slimáky," řekla jsem a šťouchla ho do paže. „Když jsem odešla, byla jsem se slimačkou za podivínku. Kdo si jako zvířátko pořídí slimáka? Nebyla jsem normální. Lišila jsem se. A teď se vrátím a vy jich máte *desítky*?"

„Možná stovky…" mumlal.

„V osmi druzích."

„Myslíme si, že jich možná bude ještě víc…"

„A všichni se s nimi mazlí a chovají je jako mimina," doplnila jsem a máchla rukou. „FM se s tou svou možná i *koupe*."

„Asi tuhle myšlenku považuješ za přehnanou," zareagoval, „ale jsem si naprosto jistý, že to tak je."

„Než se naděju," povzdechla jsem si, „budou *všichni* citovat Suna-C' a libovat si ve zvuku lámaných kostí. A já už nebudu ani trochu výjimečná."

Došel ke mně blíž. Nepříjemně – anebo v tomto případě až *příliš* příjemně – blízko. Sklonil se. „Ne," zašeptal. „I kdyby ses rozkrájela, nikdy nebudeš míň výjimečná. Pro mě."

Přinutila jsem se neucuknout, předstírat, že se nic neděje. Usmívala jsem se – a držela své emoce pevně pod pokličkou, aby Jorgen

neprokoukl tu lež. Dělala jsem, že to může všechno skončit dobře, a obdivovala jeho oči, dokud nevešel Cobb.

To byla záminka tuhle chvíli přerušit. Rychle jsem se mu vydala na pomoc, protože, i když měl hůl, zavrávoral. Jorgen ustoupil, aby si zachoval dekorum.

„Jste připravení pokračovat?“ zeptal se Cobb. Držel se mě přitom za paži a oba si nás prohlížel. „Nebo si mám vzít slovo? Mám historku o Železné Pěsti z časů, kdy chodila do pilotní školy. Po ní bývá vždycky neobvyklé ticho. Dobré na přemýšlení. Lidem je tak trapně, že mě přestanou otravovat.“

„Není třeba,“ zavrtěl hlavou Jorgen, který se viditelně do svého vůdcovství opřel oběma rameny.

Podívala jsem se na Cobba, který kývl hlavou a nechal mě, abych mu pomohla se posadit. „Jak se máte?“ byla jsem zvědavá.

„Hrozně,“ zabručel. „Je mi, jako bych právě vylezl z lodi po několikahodinové nekontrolované vývrtce – a když vstanu, vždycky to začne nanovo.“ Stočil ke mně oči. „Jsem tu. Tvá babička mi zachránila život a za to jsem jí vděčný. Ale jsem vážně rád, že se mi podařilo vás na tohle připravit včas.“

Zamračila jsem se a přemýšlela o té poznámce. Během pilotní školy jsem cítila s Cobbem propojení, to on mě motivoval, aby se ze mě stala taková žena, jakou jsem teď byla. Vždycky jsem si myslela, že se mi dostalo zvláštního zacházení. Teď už vím, že podobný čas trávil i s Jorgenem, možná se všemi z naší letky.

A tehdy mi něco došlo. Cobbovo jednání bylo záměrné – nejen v mém případě, ale vůči nám všem. On nedělal jen svou práci. On připravoval příštího admirála flotily a já měla vtíravé podezření, že tohle všechno věděl.

Když se lidi začali trousit zpátky – nebo v případě kitsenů přilétat na plošinách – stál už Jorgen před tou děsivou stěnou plnou statistiky. Zoufale jsem toužila mu nějak pomoct. Základním cílem mé cesty do území nikoho bylo poskytnout nám výhodu, možnost vyřešit nějak problémy, které by se jinak vyřešit nedaly. Mohl by k tomu být klíčem třeba M-Bot? Třeba by mohl zkontaktovat Širostrance, nebo…

Moment. Znovu jsem se podívala na statistiku a něco mi došlo. Jistě, naši nepřátelé nás dokážou přečíslit, jakmile se rozjedou jejich výrobní kapacity. Ale aby to dokázali, potřebují suroviny.

„Jorgene," ozvala jsem se. „Mám nápad. A tentokrát by mohl být opravdu *dobrý*. Ovšem abychom ho dokázali využít, budeme muset poslat pro někoho chytřejšího, než jsem já."

4

Vrazila jsem Šmodrcha do sedačky před celou radu. Kdysi bych možná měla výčitky, že jsem ho přivlekla do světla reflektorů. On tyhle věci vždycky nesnášel.

Dnes k tomu ale přistupoval s rozvahou a klidem. Jako kdyby předstoupení před vůdce tří planet nebylo nic vážného. A… pro něj možná už ne. Mrknul na FM. Jako že opravdu *mrknul.* A ona mrkla na něj.

Ti dva byli vážně roztomilí, ale já si náhle připadala jako ještě větší mimozemšťan než… no… než mimozemšťani. Můj nejlepší kamarád se zamiloval a já jsem to totálně prošvihla. On odhaloval tajemství naší domovské planety a já si hrála na pirátku.

Ne, ozval se Chet. *Učili jsme se. Můžeme být něčím zvláštním. Možná i něčím nepřirozeným. Ale tohle* není *jen hra.*

Ještě, že mi to připomněl. Ale i tak jsem o hodně přišla. Naklonila jsem se ke Šmodrchovi, který se na mě zdráhavě podíval, jak to dělal vždycky, když se jako kluk dostal do maléru. A v té chvíli ze mě pocit divnosti vyprchal.

„Šmodrchu," promluvila jsem na něj, „potřebuju *vědu.*"

„Potřebuješ *terapii.*"

„*Ty* potřebuješ lepší vtipy."

„*Ty* potřebuješ lepší smysl pro humor."

Ušklíbli jsme se na sebe. Pak jsem si vzpomněla, že jsme před partou nudných vojenských týpků. Odkašlal si. „Jaký druh ‚vědy' bys potřebovala, Spenso? Tohle asi není, jako když ses mě tehdy ptala, jestli bych z tvého plyšového medvěda dokázal udělat vraždící zbraň na dálkové ovládání?"

„Tak skvělý to nebude, bohužel."

„Koho jsi to vlastně chtěla zabít?" zajímal se. „Bylo ti *deset*."

„Nindži," vysvětlovala jsem. „Babča mi vyprávěla příběhy a… no, předpokládala jsem, že v mé budoucnosti bude *mnohem* víc nindžů, než se nakonec ukázalo."

„To můžu napravit," vložil se Hesho a snesl se dolů ke mně. „Pokud to špendlík přeložil správně do našeho jazyka a jde o tradičního starobylého bojovníka a zabijáka."

„Vy máte *nindži*?" podivila jsem se. „Kitsenské nindži?"

„Ano," přitakal. „Jako Vyhnanec v masce jsem víceméně součástí jejich tradice. Není to tak praktická dovednost, jak to vypadá v příbězích – spíš metoda výcviku myšlení a ducha. Ale tím, jak vnášíme mír do myšlenek i duše, učíme se přenášet poklid i do světa kolem nás."

Nemohla jsem se soustředit na jeho slova.

Patnáct centimetrů vysocí.

Chundelatí.

Nindžové.

Zatroleně. Vesmír byl přece jen úžasný.

Tak dobrá. Plán. Záchrana všech před Nejvyšší instancí. „Šmodrchu," spustila jsem a opřela se o židli vedle něj, což bylo shodou okolností v čele dlouhého stolu obklopeného hodnostáři. „Když jsem byla v území nikoho, narazila jsem na těžební stanici, kde Nejvyšší instance těžila suroviny. Pro ně to bylo *zatraceně důležitý místo*."

„No ano," souhlasil. „Bez rázových kamenů žádné lodě mít nebudou."

„Jistě, ale většinu cest absolvují ve vesmíru," namítla jsem. „Rázový kámen se používá, abychom se mohli vznášet ve vzduchu nad planetou. Ve vesmíru používáš trysky. Tak k čemu rázové kameny?"

„Myslím, že znáš důvod," řekl.

„Chci, abys to vysvětlil. Tak, aby tomu všichni rozuměli."

„Dobrá, mechanismus přenosu síly rázového kamene a silové matice jsou poněkud složité. Dokonce i jaderné…"

„Hele, míň vědy," zarazila jsem ho. „Aby tomu rozuměla i Spensa."

„Hvězdné stíhačky musí generovat tah," vykládal. „Není to *jen* otázka výkonu. Kdybychom spoléhali čistě na chemické pohonné hmoty… no, existence lodí o velikosti hvězdné stíhačky by nebyla

možná. Protože by jim velmi brzy došlo palivo. Naštěstí máme kompaktní zdroj energie v podobě rázového kamene, který tak dokáže generovat tah."

„A dá se vyčerpat?" tipovala jsem. „Jako pohon?"

„Pomalu, ale ano," přikývl. „Bez rázového kamene nebudou hvězdné stíhačky. Až tak je to prosté."

„Takže…" ukázala jsem rukou k dlouhé řadě čísel, „jestliže ztratí přístup k dolům na těžbu rázového kamene, *nic* z tohohle nehraje roli. Winzik může postavit tisíc lodí za den, když bude chtít – ale žádná z nich nebude schopná létat."

Rozhlížela jsem se po místnosti. Všichni si to rovnali v hlavě, alespoň podle jejich zamyšlených výrazů.

„Nejvyšší instance bude mít zásoby," napadlo Šmodrcha.

„Jo," potvrdila jsem. „Ale jak dlouho jim ty zásoby vydrží, když jim zlikvidujeme lodě? Tím spíš, když nebudou moct sbírat rázové prstence z trosek? Nejvyšší instance je v tomhle směru zranitelná. Oni nemají v území nikoho stovku těžebních stanic. Když jsem mluvila s těmi, kdo tam žijí, řekli mi, že jsou jen čtyři."

„To je pravda," promluvil Cuna a přitáhl k sobě pohledy všech v místnosti. Většina lidí byla namačkaná kolem vzdálenější strany stolu. Cuna stál za nimi, ruce sepnuté před tělem. „Odhalila jsi slabinu našeho způsobu přemýšlení. Kdybychom měli tisíc těžebních stanic, jedna by se snadno mohla dostat mimo naši kontrolu. Abychom je mohli správně řídit, je strategie založená na konsolidaci a koncentraci. Méně těžebních stanic, ale významnějších. Nepoužité hyperpohony se nacházejí v obrovských skladištích. Informace se přesouvají jen přes pár významných bodů, kvůli udržení kontroly. Vždycky šlo hlavně o kontrolu."

„Tím pádem jste zranitelní," přemýšlela jsem nahlas. „Jak zevnitř – což dokázal Winzikův převrat – tak zvenčí. Protože jste si nikdy nedokázali představit svět, ve kterém by jeden z nižších druhů byl natolik silný, aby zlikvidoval vaše těžební stanice."

„Ano," připustil Cuna. „V tomhle jsme se mýlili, Spenso. Tak jako ve spoustě věcí." Rozpřáhl přede mnou ruce. „Mrzí mě to."

„Jste jediný, kdo se to snaží nějak napravit, Cuno," ozvala se FM. „Neříkám, že by se mi líbilo, když mě někdo nazývá nižším druhem, ale aspoň se snažíte změnit."

„Mně se ten plán líbí," promluvil Rinakin a poklepal na stůl nehtem v barvě kosti. „Je odvážný, ale strategický. Zachrání životy, ale současně nám poskytne obrovskou výhodu."

„Jestli dokážeme zaútočit na jejich těžební stanice," souhlasil z ústraní místnosti Cobb, „pak jim začne téct do bot. Ano, můžou mít zásoby – ale momentálně jsou si jistí, že dlouhou válku proti nám vyhrají. Jestliže ztratí přístup k rázovým kamenům…"

„Vývrtko," obrátil se ke mně Jorgen, „ty víš, kde hledat ty těžební stanice?"

„Vím o jedné, je v pásu v území nikoho," zamračila jsem se. „Mám tam přátele. Ale o jiných nevím. Říkali, že jsou tři, ale co když existují další – na jiných, tajných místech?"

„Nepotřebujeme vědět, kde jsou v území nikoho," namítl Jorgen. „Musíme vědět, kde jsou na téhle straně. Když udeříme a zničíme tahle zařízení, zlikviduje to portály – a účinně to zabrání našim nepřátelům v doplňování zásob."

„Souhlasím," ozvala se Itchika, kitsenská generálka vznášející se na plošině nad stolem. „Zaútočit kdekoliv *uvnitř* území nikoho je nemožné, nebo přinejmenším vysoce nebezpečné. Ale každá z těch těžebních stanic bude zásobovat nějaké místo v *téhle* dimenzi. A to musíme zničit."

Něco mi na tom vadilo, ale nedokázala jsem zatím přijít na to, co. A tak jsem mlčela. Všechny oči byly upřené na Cunu.

Cuna zavrtěl hlavou. „Neznám umístění těžebních stanic v území nikoho ani zásobovací lokace, které jsou propojené s druhou stranou." Zvedl hlavu a stáhl rty do tenké linky. Dionský úsměv. „Ale *vím,* kde je informační centrum, ze kterého tahle tajemství dostaneme. Pokud máte zájem. Pochybuji, že by Winzik očekával úder na takovém místě."

„Výborně," pochvaloval si Jorgen. „Takže jsme dohodnuti?" Podíval se na ostatní. Ti přikyvovali. Jen kitseni na znamení souhlasu zvedli zaťaté pěstičky.

Jorgen pokračoval. „Winzikův problém je, že vládne obrovskému impériu. Tím roztahuje své zdroje a musí bránit *obrovskou* frontu."

„Měli bychom zaútočit na to informační centrum rychle," vložila jsem se. „A pak vypadnout. Snažit se zamaskovat, o co nám jde, abychom ho udrželi v nevědomosti."

„Pak, jak nejrychleji to půjde," přidala se Itchika, „zničíme brány, které používají ke vstupu do území nikoho. Kompletně je odřízneme od rázových kamenů."

Skupina přikyvovala. Plán se ještě podrobně rozpracuje, ale věděla jsem, že brzy přijde čas k návratu do kokpitu. A tentokrát se bude bojovat.

Přehled stíhaček bojujících stran – záznam DST230309

OSV Poco

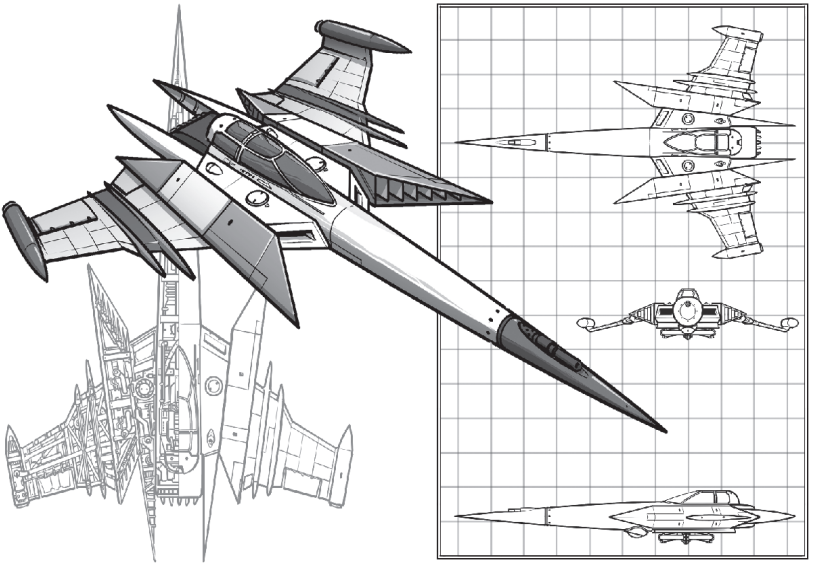

přepadový stíhací letoun
Nejvyšší instance

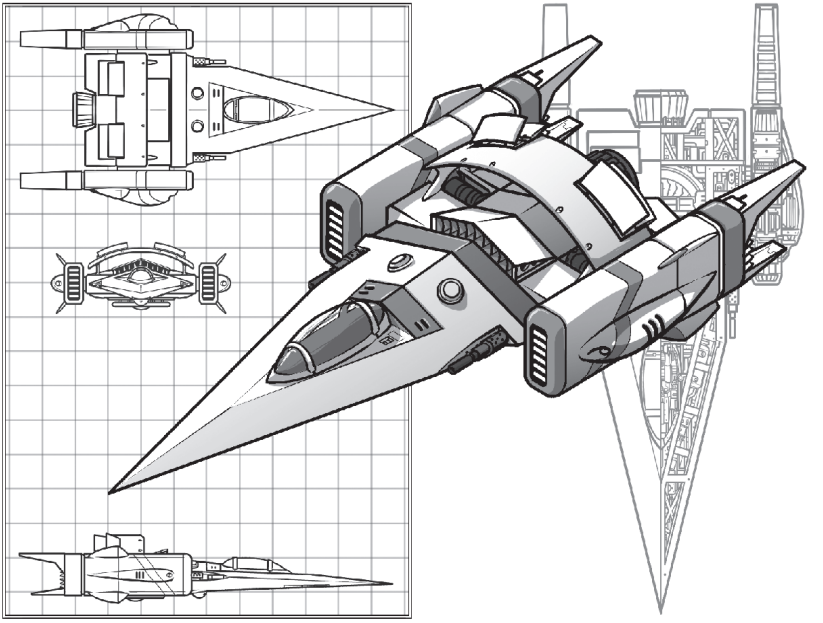

5

Vydrápala jsem se po žebříku do Nebeské šest, hvězdné stíhačky třídy Poco, stejné jako ta, se kterou jsem trénovala v pilotní škole. Po dnech plánování konečně nadešel ten správný čas.

Dnes zaútočíme na informační centrum, abychom získali souřadnice těžebních stanic. Srovnala jsem si nervy hezky do řady. Byla to má první mise po návratu k týmu, ale neměla by být obtížná. Rychle vtrhnout, sebrat a pryč. To zvládnu. Žádný problém.

Uvelebila jsem se v kokpitu. Měl by být důvěrně známý, přívětivý – ale byl o trochu větší než kokpit lodi, se kterou jsem létala v území nikoho. Ovladače ovšem vypadaly podobně, zkoušela jsem se po nich natahovat a míjela je jen o pár centimetrů.

Dole pode mnou se Sadie – nová dívka – smála a žertovala s Neddem. Zrovna se rozcházeli a každý šel ke své stíhačce. Byla jsem zvyklá na její stydlivost a nejistotu, ale teď byl její smích plný bouřlivé sebedůvěry.

To, jak s ní Nedd žertoval, pro mě bylo taky zvláštním způsobem důvěrně známé. Často jsem totiž bývala terčem těch vtipů já. Teď se to změnilo. Nemohla jsem se ubránit pocitu, že mé místo zaujal někdo jiný. Sadie, anebo Alanik – která se k Nebeské letce přidala během mé nepřítomnosti. Povídala si s Arturem, zatímco pozemní personál dokončoval přípravu jejich lodí. Byla v tom jistá ironie – žena, za kterou jsem se vydávala, se teď cítí mezi mými přáteli pohodlněji než já.

Pořád jsem čekala, že do jedné z lodí nastoupí Jorgen a začne dávat rozkazy. Ale admirál flotily přece nepoletí na bojovou misi.

Všechno bylo jiné. Neznamená to, že *špatné*, ale nemohla jsem se ubránit pocitu, že to v sobě nese nějaké znamení. Špatné znamení.

Uvelebila jsem se v kokpitu a zjistila, že loď je vybavená… ano, schránkou pro slimáka. Téměř všechny lodě teď létaly s hyperslimákem; ve vesmírných soubojích byla možnost teleportace obrovskou výhodou. A nejen v případě útoku. Slimáci byli také „tlačítkem" poslední záchrany. Pokud se loď dostala pod palbu destruktorů, slimák mohl pilota popadnout a přenést do bezpečí.

Proto byly kokpity dovybaveny speciálními závěsy, nacházely se po levé straně pod místem, kde se zavíral kryt kabiny. Závěs byl nejlepší prostředek, jak se slimák může vyrovnat s přetížením, a protože už z principu v kokpitu nebylo příliš místa, zrovna na tomhle místě *víceméně* nikomu nepřekážel.

Uložila jsem Hrůzoslimačku do závěsu a hezky ji podrbala na hlavě. Vydala trylek plný útěchy, vycítila mou náladu. Abych se rozptýlila, prošla jsem si předletový seznam, jak mě to naučil Cobb. Svěřovali jsme pozemnímu personálu své životy a zřídkakdy se dalo najít něco, co by zanedbali – ale pilot má na starost svou loď i její vybavení. Znovu vše prověřit nebyl výraz nedůvěry. Šlo o zodpovědnost.

Mé ruce věděly, co dělat – nacvičovala jsem tyhle kontroly mnohokrát a byla jsem si naprosto jistá, že kdybyste mé mrtvole vrazili do ruky řídící kouli, zatočila by mechanismem pro nastavení kalibrace. To, naneštěstí, znamenalo, že jsem při téhle práci mohla přemýšlet. A pocit, že sem nezapadám, že jsem všechno ztratila, se zase vrátil. A…

„Ty jsi mrzutá?" zeptal se mě zprava čísi hlas. „V kokpitu *hvězdné stíhačky*? Nikdy by mě nenapadlo, že toho budu svědkem."

Trhla jsem sebou a otočila se, abych zjistila, že po krátkém žebříku vedle mé lodi někdo vylezl a nakukuje dovnitř. Kimmalyn si sepnula své dlouhé černé vlasy do dlouhého culíku, aby se připravila k letu. Teď měla opřené ruce o okraj kokpitu a prohlížela si mě svýma hlubokýma hnědýma očima.

„Spensa Noční Stín je smutná?" divila se. „V hvězdné stíhačce?"

„Nejsem smutná," zavrčela jsem a prověřila ovladače zrychlovacích trysek.

„Jsi mrzutá," nedala se odbýt Kimmalyn. „Svatá říkala, že když si někdo chce užít mrzutost, musí to dělat o samotě."

„Jako že fakt?“

„Jistě.“

„No a…“

„No a tím pádem nesmím nikoho nechat o samotě, aby nebyl mrzutý,“ pokračovala Kimmalyn, „protože *nikdy* nechci, aby někdo povznesl svou mrzutost na tu nejvyšší úroveň. Protože tím pádem je to ten nejhorší druh mrzutosti, chápeš?“

Předklonila se, opřela hlavu o paže a sledovala mě.

„Neměla bys provádět kontrolu se svým letovým parťákem?“ zeptala jsem se.

„Jo.“ Ani se nehnula.

„Předpokládám, že je to Sadie.“

„Ta dnes poletí s jednou z kitsenských lodí.“

Povzdechla jsem si a přerušila předletovou kontrolu. „Kimmalyn. Měla bych létat sama. Jsem nebezpečná.“

„Hvězdy, stůjte při nás,“ ulevila si, „jestli voják, co má v úmyslu zabít nepřítele, je najednou nebezpečný.“

„Nemyslím nebezpečná jim. Myslím nebezpečná *všem*.“

„Chápu.“

Pokračovala jsem v kontrole seznamu, ale pořád cítila Kimmalyn. Je nefér, jak se ta ženská dokáže na někoho *pověsit*, zatímco předstírá, že nic takového neprovádí.

„Takže?“ vypadlo ze mě nakonec.

„V jeskyních, kde jsem vyrostla,“ vykládala Kimmalyn, „není *zdvořilé* ptát se lidí na démonické entity, které se jim přilepily k duši. Člověk prostě taková témata *nevytahuje*.“ Usmála se.

Kromě toho, že se na vás Kimmalyn dokázala přívětivě přilepit, uměla být i velmi vytrvalá. V pozitivním a veselém smyslu. Ale současně tvrdohlavá jako ty nejtvrdší kameny z jeskyní.

„Jasně,“ kapitulovala jsem, „co chceš vědět?“

„Jsi v pořádku?“

„Upřímně? Nejsem si jistá.“

„Pak je dobře, že s tebou někdo poletí na křídle, ne?“ Naklonila se dopředu. „Svatá tvrdí o přátelství velkou spoustu věcí, Spenso. Šokuje mě, že se teď žádná nedá použít. Tak ti prostě chci říct, že jsem tady.“

„Všechno je divný,“ povzdechla jsem si. „Špatný a jiný. Nevím,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Vzdorovití*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.